

„Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes i naveky.“

[Žd 13:8]

OBEŽNÝ LIST

MÁJ 1981

Všetkých vás srdečne zdravím v drahom mene Pána Ježiša Krista Slovom z Izaiáša 46:10:

„... oznamujem od počiatku to, čo bude na koniec, a od pradávna veci, ktoré sa ešte nestali, ktorý hovorím: Moja rada stojí, a činím všetko, čo sa mi len ľúbi...“

V Božom kráľovstve je ohromujúce, že všetko, čo sa v ňom deje, je už vopred napísané. To, čo Boh prostredníctvom proroctva v Starom zákone predpovedal, sa v Novom zákone naplnilo. Pán dal zaslúbenia jednotlivcom, s ktorými mal niečo osobitné v úmysle, a dal zaslúbenia celému izraelskému ľudu. Nechal predpovedať všetko, čo sa malo diať s Kristom, a tiež to, čo sa týka Cirkvi.

Ľudská história sa vždy píše až následne. Božské dejiny spásy však boli podrobne spísané stáročia, dokonca tisícročia vopred. Ľudské dejiny sú o najdôležitejších udalostiach a najvýznamnejších osobnostiach; v Božských dejinách spásy ide o Krista a Jeho Cirkev – o Vykupiteľa a vykúpených. Ľudská história má časný, pomínutelný význam, Božské dejiny spásy však majú význam večný.

V Skutkoch 2:23 Peter hovorí o Božej pevnej rade a predurčení. Kristus bol pred stvorením sveta určený k tomu, aby ako Boží Baránok niesol hriechy sveta a ku zmiereniu obetoval svoj život. Keď sa chystal vydať sa cestou na Golgotu, v Getsemanskej záhrade povedal: **„Ja som ťa oslávil na zemi; dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal. A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.“** [Jn 17:4-5]

Toto Slovo správne chápe len málokto. V Kristovi sa Boh zjavil v ľudskom tele. Toto telo muselo byť premenené späť do osláveného stavu. To sa však mohlo stať až po smrti tohto tela a po vyliatí krvi na zmierenie.

Boh ešte pred založením sveta pripravil celý plán spásy a predpovedal ho v Starom zákone. V Novom zákone sa však tento

Boží plán spásy uskutočňuje. Všetko, čo sa dialo Kristovi a skrze neho, bolo dokonalým naplnením Písma. Všetko, čo sa deje v Cirkvi a prostredníctvom nej, je dokonalým naplnením Písma.

Biblické proroctvo je však zamerané najmä na dve časové obdobia: jedným bol začiatok novej Zmluvy, generácia v čase Kristovho prvého príchodu; druhé zahŕňa záver času milosti, poslednú generáciu, ktorá bude mať tú prednosť zažiť návrat Ježiša Krista. Kristus je stredobodom Božieho kráľovstva. O Ňom bol Jeho prvý príchod, o Ňom je Jeho druhý príchod. Vždy však existujú ľudia, ktorým zostáva skrytý, a iní, ktorým sa zjavuje. Niektorí na Neho hľadajú ľudskými očami, iní Ho vidia na základe zjavenia Ducha Svätého. Vtedy podľa Písma prišiel k Svojim ako Slovo, ktoré sa stalo telom, ale Jeho vlastní ho neprijali. O Mesiášovi mali úplne inú predstavu. Teraz sa tým Svojim zjavuje opäť podľa Slova zasľubenia pre tento čas, ale mnohí z nich ho opäť nepoznávajú. Došlo to až tak ďaleko, že Kristus stojí za dverami, teda mimo Cirkvi. Vo vnútri je síce mnoho náboženskej činnosti, ale On sám je vonku a klope. Ale je len veľmi málo tých, ktorí počujú Jeho volanie a idú k Nemu. Iba tí, ktorým Duch zjaví zvesť pre tento čas, vyjdú zo všetkých nebiblických systémov a budú svedkami završenia Božieho plánu spásy.

Boh má poriadok, stanovený program. On prikazuje: „**Moja rada sa splní!**“ Boh je viazaný Svojím Slovom, preto ho nikdy nezmení ani sa od neho neodkloní. Doteraz sa všetko splnilo tak, ako bolo predpovedané, a aj posledná časť sa naplní do najmenších podrobností, ako to bolo určené v Božom Slove. Na to sa môžeme spoľahnúť. Kristus, náš Pán, zhrnul to, čo sa vtedy stalo, týmito slovami: „... **totiž že sa musí naplniť všetko, čo je napísané o mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i žalmoch.**“ [Lk 24] Peter, vedený Duchom Svätým, hovorí to isté vo svojom kázaní v Skutkoch 3:18: „**Boh, čo predzvestoval skrze ústa všetkých svojich prorokov, totiž že jeho Kristus bude trpieť, takto splnil.**“ Pavol tiež opakovane zdôrazňoval, že všetko sa naplnilo podľa Písma. Aj nám sa skrze zjavenie Ježiša Krista a prorockú zvesť otvorili oči a môžeme spoznať, a v niektorých prípadoch dokonca byť svedkami toho, ako sa Božie Slovo naplňa v nás, v našich

rodinách, v Cirkvi, v Izraeli a v celom svete. Nikto tomu nebude môcť zabrániť, ani odvrátiť predpovedané udalosti.

Duchovný vývoj

To, čo sa teraz so zjavným úspechom deje prostredníctvom charizmatického hnutia, predpovedal brat Branham najmä v kázňach po otvorení pečatí. Čím viac sa blížíme ku koncu, tým ťažšie je rozoznať, čo je vlastne od Boha. Ako veriaci vidíme, ako sa Božie Slovo naplňa vo všetkých oblastiach, ale najdôležitejší je duchovný vývoj v celkovej Cirkvi. Všetky kresťanské denominácie sú presvedčené, že Kristus je s nimi. Túžba po jednote je väčšia ako kedykoľvek predtým. Nesprávne sa používajú biblické pasáže, ktoré do kontextu absolútne nepatria. Podľa veľkňazskej modlitby Cirkev dospeje k Bohom vypôsobenej jednote. To si nesmieme zamieňať s ľudskou schopnosťou, ktorá spája všetkých bez ohľadu na to, čomu veria a čo učia. V súčasnosti je snahou vytvoriť čo najširšiu základňu, do ktorej sa zmestia všetky ochotné zbory a cirkvi. Avšak u Boha vyzerá jednota úplne inak. Nedosahuje sa superkongresmi ani náboženským nadšením, ale spočíva v tom, čo hovorí sám Pán: **„Ja v nich a ty vo mne, aby boli dokonalí v jedno...“** [Jn 17:23] Skutočnú jednotu môžu dosiahnuť len tí, ktorí poznajú jednotu Božiu a veria, že Boh v Kristovi na Seba vzal ľudskú podobu. Boh v Kristovi a Kristus v nás, to je pravá jednota, o ktorej hovorí náš Pán. Všetky ľudské snahy majú antikristovské črty; podobajú sa obeti, ktorú priniesol Bohu Kain. Možno majú dobré úmysly, ale nemajú nič spoločné s pravou Božou Cirkvou a jej dokončením. Prvorodení, ktorí patria k Cirkvi Neveste, sú spojení s nebeským Ženíchom.

Ľudia, ktorí sú v tomto čase zbehlí v Písme, samozrejme veľmi dobre vedia, akým spôsobom Boh pôsobil v minulosti, a preto nemusia vynaložiť veľa úsilia na to, aby Božie pôsobenie napodobnili vlastnou mocou a sami niečo vytvorili. Potom môžu hovoriť o tzv. troch videniach, o dianí na štadióne a o tom, že sa renomovaní náboženskí vodcovia okamžite zhodli a všetci sa dokázali zjednotiť a jednohlasne hovorili to isté. Nie je to prvýkrát, čo sa niečo podobné stalo. Máme jasne a zreteľne zaznamenané, čo sa stalo za Acha-

bových dní, keď Cedekiáš vyrozprával svoje videnie a štyristo duchovných vodcov bolo zvedených lživým duchom:

Oni verili a hovorili to isté. S Micheášom to bolo úplne inak. Nezáležalo mu na tom, aby bol súčasťou nejakej veľkej veci, ani na jeho reputácii; jeho zjavenie nebolo premyslenou predstavou o tom, ako vec úspešne prezentovať a uskutočniť. Pravý Boží prorok videl a počul, čo Boh rozhodol. Jeho videnie nebolo prispôbené jeho predstavám, ale súhlasilo s Božím Slovom; nevyhľadával ani vedúce osobnosti. Všetko, čo k nám prichádza, musíme skúšať Božím Slovom.

Bez ostychu tu pred všetkými svedčím, že Boh poslal Svojho služobníka a proroka Williama Branhama. Všetci náboženský vodcovia charizmatického hnutia o tom vedia, pretože jeho splnomocnenú službu do veľkej miery zažili. Prostredníctvom neho Boh adresoval svojmu ľudu „**Tak hovorí Pán**“. Tí, ktorí nechcú veriť Bohom potvrdenej pravde Slova, budú musieť prijať blud. Obidve veci sú veľmi podobné; sú dvojčatá a nevlastní bratia. Ale vďaka Bohu, že vyvolení nemôžu byť zvedení.

Kde a kedy Boh poveril jedného zo svojich služobníkov, aby zvolal ľudí z celého sveta a aby potom vykonal niečo veľké? Kto čítal Sväté Písmo, zistí presný opak. Pán hovorí: „**Choďte do celého sveta...**“ Toto je biblické poslanie. V Skutkoch apoštolov Boh najprv vykonal niečo na 120 veriacich, potom sa o tom ľudia dozvedeli a zišli sa. Nebola potrebná žiadna bombastická propaganda, nebolo potrebné míňať obrovské sumy peňazí na reklamu, nebolo potrebné organizovať žobravé bohoslužby – kde pôsobil Boh, tam sa ľudia schádzali. Samozrejme, že chceme, aby bolo dosiahnutých oveľa viac ľudí, ale musí sa to stať v čase, ktorý určil Boh a ktorý si On praje. Brat Branham v kázni poukázal na to, že človek môže Bohu konať veľkú službu bez toho, aby to bola Jeho vôľa. Zaoberal sa niekedy niektorý biblický evanjelista peniazmi? Strávil niektorý z nich veľa času prezentovaním skvelých programov? Snažil sa niekto z nich využiť dobrú povahu veriacich? Dnes sa však zdá, že meno Pánovo sa používa na to, aby sa z Božej veci spravil čo najväčší biznis. Možno Pán musí opäť prevrátiť stoly peňazomencov a urobiť vo Svojom chráme poriadok, aby sa stal domom modlitby.

Veríme, že je v Božej vôli hlásať evanjelium o kráľovstve medzi všetkými národmi. To si však vyžaduje povolanie a poverenie od Boha. On vie, kedy príde správny čas a hodina, a nebude meškať. Jemu záleží na tom, aby vyvolal Svoju Cirkev, ktorá je ešte stále čiastočne v charizmatickom hnutí a iných spoločenstvách, aby sa mohol uprostred nich zjaviť tak, ako to urobil na začiatku. V dnešných kresťanských hnutiach sa biblické učenie nehľása v súlade s apoštolmi, a už vôbec tam nie je reč o tom, čo Boh teraz koná. Na okolitý svet urobí veľký dojem, keď môžu povedať: „Tu sú katolíci i protestanti, tu sa spojilo mnoho rôznych vierovyznaní.“ Otázkou je: S kým sa zjednotili? V čom sa zjednotili a za akým účelom? Teraz na konci to dôjde tak ďaleko, že len skutočne vyvolení budú uchránení, pretože z Božej milosti celú vec rozoznajú a oddelia sa. Zvesť konečného času je výzvou všetkým pravým veriacim, aby vyšli z každého zmiešania. Potom sa náboženský zmätok skončí. Keď sa niečo prezentuje ako biblické, je ťažké rozlíšiť, či je to naozaj tak, najmä keď sa pri tom hovorí o videniach a zjaveniach v snoch. Pevne však veríme, že Pán tých svojich ochráni a povedie. Kiež by týchto málo viet otvorilo oči mnohým ďalším.

Mojžišova zástera

Hoci sa Židia vždy osobitne odvolávali na Mojžiša, je to práve Mojžišova zástera, ktorá nad nimi až dodnes leží. Pavol píše v 2. liste Korintňanom 3: **„Ale ich mysle sa zatvrdili, lebo až do dnešného dňa zostáva tá istá zástera pri čítaní starej zmluvy neodostretá, lebo sa Kristom odstraňuje. Ale až do dnes, kedykoľvek sa číta Mojžiš, leží zástera na ich srdci; ale hneď, ako by sa obrátilo k Pánovi, vôkol sa odníma zástera.“** [verše 14-16] Všetci si môžeme prečítať príbeh v 2. Mojžišovej 34, aby sme lepšie pochopili, o čo ide. Boh Pán dal Mojžišovi Slovo pre Izrael. Keď zostúpil z vrchu, jeho tvár žiarila Božou slávou. Mojžiš sa postavil pred Izraelitov a povedal im všetky Božie Slová. Potom si zakryl tvár, aby Izraeliti nevideli, ako sa žiara vytráca.

Slovo, o ktoré sa s nimi Mojžiš podelil, bolo Božím zjavením, ale Izraelitom zostala len litera slova, nie zjavenie, ktoré bolo v ňom obsiahnuté. Ich duchovné zmýšľanie zostalo zatvrdené, a preto ne-

chápu zmysel Písma Starej zmluvy, hoci ho veľmi usilovne čítajú dňom i nocou. Zástera nie je na ich očiach, ale na ich srdci, pretože Boh sa nezjavuje našej hlave, ale nášmu srdcu. Tajomstvo spočíva v tom, že táto zástera je odstránená len v Kristovi. Kristus, Mesiáš je nielen nádejou Cirkvi, ale aj pôvodnou nádejou Izraela. V Skutkoch 15:21 čítame: **„Lebo Mojžiš má od dávnych pokolení po mestách tých, ktorí ho hlásajú, a číta sa po synagógach každú sobotu.“** Hlasité čítanie neprinieslo žiadne osvietenie a poznanie. Uvedomujeme si dôležitosť výroku brata Branhama, že Pán Cirkev založil na zjavení Ducha.

Slovo, ktoré apoštol napísal skrze Ducha takmer pred dvetisíc rokmi, platí aj dnes. Každú sobotu Židia čítali najmä z Tóry, teda z piatich Mojžišových kníh, bez toho, aby do ich srdca vstúpilo osvietenie. My, ako veriaci Nového zákona, vidíme, v čom sa stala chyba, totiž že oni neuznávajú Nový zákon, pretože odmietli Krista, Mesiáša. Napriek tomu sa mnohí kresťania dopúšťajú tej istej chyby, keď považujú za dôležitý len Nový zákon a Starý ignorujú, pretože sa v ňom nevedia zorientovať. Oba však patria neoddeliteľne k sebe, pretože Nový zákon je naplnením proroctva Starého zákona. Jedno bez druhého vedie k jednostrannosti a k mŕtvej forme – u Židov aj u kresťanov.

„A Mojžiš pravda bol verný v celom jeho dome, ako služobník, na svedoctvo toho, čo malo byť [ako zjavenie] hovorené: ale Kristus ako Syn nad jeho domom, ktorého domom sme my, ak smelú dôveru a chválu nádeje až do konca pevnú dodržíme.“ [Žd 3:5-6]

Kristova zástera

Nie je žiadnym tajomstvom, že väčšina veriacich ešte Krista nepoznala. Učeníci chodili so svojim Pánom, a predsa im musel povedať: **„Taký dlhý čas som s vami, a nepoznal si ma Filipe? Kto mňa videl, videl Otca, a ako ty hovoríš: Ukáž nám Otca?“** [Jn 14:9]. Medzi nasledovníkmi nášho Spasiteľa je ešte stále veľa „Filipov“ a „Tomášov“. V poslednej knihe Biblie sa prvý verš začína slovami: **„Zjavenie Ježiša Krista, ktoré mu dal Bôh, aby ukázal svojim sluhom, čo sa musí udiat naskore...“** To, čo dostal

Ján, je určené pre všetkých Božích služobníkov. Mnohí čítajú evanjeliá, kážu o Kristovi a podobenstvách, ale na ich srdciach leží zásterá. Kristus im nie je zjavený vo svojom Božstve. Slovo „zjavenie“ v originálnom texte znamená „odhalenie“. Z toho je zrejmé, že predtým bolo niečo zakryté a zahalené. Ján bol vyhnaný na ostrov Patmos za zvláštnym účelom. Skôr než mu bolo zverené Slovo a ukázané všetky udalosti, ktoré sa mali stať, videl zjaveného Krista, ktorý sa mu predstavil slovami: **„Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, Bôh, ktorý je a ktorý bol a ktorý príde, ten Všemohúci.“** [Zj 1.8] Toto je úplné zjavenie a odhalenie Ježiša Krista. Rovnako sa dáva poznať všetkým svojim deťom, ktoré veria prorockému Slovu a zvesti.

Zjavenie Ježiša Krista stojí na prvom mieste, potom nasledujú všetky ostatné zjavenia o veciach, ktoré prídu. Musíme si naozaj všimnúť, že Kristova zásterá je nad tými, ktorí každú nedeľu čítajú zo štyroch evanjelií, podobne ako je Mojžišova zásterá nad tými, ktorí každú sobotu čítajú z piatich kníh Mojžiša. Som si vedomý toho, že je to silný výrok. Je načase sa nad tým raz vážne zamyslieť. Štyri evanjeliá a podobenstvá v nich sú napokon vykladané svojvoľne, pretože bez zjavenia Ducha zostáva skutočný význam skrytý. Aj Skutky apoštolov a listy sa stali predmetom výkladov kresťanov, podobne ako to robili Židia so žalmami a prorokmi. Obe sa tak stávajú bezcenné, pretože jedine Kristus je zdrojom všetkých pokladov Božskej múdrosti a poznania. Pavol o Ňom hovorí: „... **Boh zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu...**“ [1Tm 3:16] Keďže žijeme v čase, v ktorom sa naplnia prorocké veci opísané v poslednej knihe Biblie, je potrebné najprv vidieť Krista ako Pána pánov a Kráľa kráľov. Nikto si nemyslí, že je to možné bez zjavenia. Ak by to bolo možné, potom by sme mohli Boha a Božie Slovo pochopiť rozumom: **„... nikto nezná Syna, iba Otec, ani Otca nezná nikto, iba Syn, a ten, komu by Syn chcel zjaviť.“** [Mt 11:27] Ak niekto povie: „No, to predsa viem!“, ešte stále nevie nič, pokiaľ mu skrže Božie zjavenie nebolo darované tajomstvo Boha, ktorý sa zjavil ako Otec na nebi, ako Syn na zemi a skrže Ducha Svätého prebýva v nás. Zjavenie bolo vždy Božím darom, vyhradeným len pre jeho vlastných.

Na našich zhromaždeniach počas veľkonočných dní sme zažívali Božiu prítomnosť vo zvláštnej milosti a dôvernom spoločenstve. Kristus sa nám dosvedčil ako Zmŕtvychvstalý. To môžu potvrdiť všetci, ktorí tu boli. Bol som prekvapený, že ich prišlo toľko. Všetci sme túžili nanovo prežiť Pána a nikto z nás nebol sklamaný. Bohato požehnané boli aj modlitebné stretnutia, na ktorých sa mnohí zúčastnili. Prosme tiež o Božie požehnanie pre stretnutia, ktoré nás čakajú koncom mája a na Letnice. Príďte aj vy a pozvite ostatných, aby sa k vám pridali.

Opakovane sme boli žiadaní, aby sme nepotvrzovali prijatie darov osobitne, takže v budúcnosti tak budeme robiť len na priamu žiadosť. V tejto súvislosti žiadame o krátke oznámenie. Nech verný Pán odmení všetkých, ktorí kladú na prvé miesto Jeho a Jeho dielo, a nech na nich spočinie Jeho požehnanie.

Ak Boh dá a daruje milosť, opäť vydáme obe knihy: „Sedem pečatí“ od br. Branham a „Muž poslaný od Boha“, ktoré v angličtine vydal Gordon Lindsay a do nemčiny preložil pastor Rud. Kägi. Už nejaký čas sú rozobraté, ale stále sú žiadané.

Prosím, pamätajte na mňa a na nás vo svojich každodenných modlitbách.

V Božom poverení pôsobiaci

Bro. Frank